

zák. v nejhorším případě stihnouti by mohla jen děti, které mají jmění. Ale žalovaný i výslovně popřel, že by ve smyslu ustanovení občanského zákoníka byl povinen, zaplatiti útraty pohřební. Jak by případ dopadl, kdyby žalovaný jako strana vypověděl, že je nemajetný, pokud se týče, kdyby bylo zjištěno, že nikdo ze účastníků nemá jmění, nelze řešiti v rámci rozhodování o tomto rekursu.

Čís. 7191.

Pozemková reforma.

Ku povolení exekuce vyklizením ze zabraného majetku se nevyhledává, by byla přejímací cena zaplacená. Lhostejno též, že exekuce nebyla vedena hned, nýbrž až po drahé době; že Státní pozemkový úřad dal vlastníku ještě další výpovědi; že vypověděný žádal za ponechání podle § 20 příř. zák. (za vyloučení podle § 3 a) zák. zák.) a o stížnosti do zamítavého usnesení nebylo dosud rozhodnuto; že ministerstvo zemědělství (Státní pozemkový úřad) prohlásilo, že další lesní půda nebude požadována; že pozemky jsou od více let propachtovány; že některé parcely byly již dobrovolně odevzdány.

Stala-li se výpověď teprve za řízení právoplatnou a lhůta výpovědní uplynula, dlužno povolení exekuce ponechat v platnosti.

(Rozh. ze dne 28. června 1927, R I 578/27.)

Soud první stolice povolil exekuci vyklizením ze zabraného majetku, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu mimo jiné z těchto

důvodů:

§ 20 (3) náhr. zák. nevyhledává, by před vyklizením přejímací cena byla zaplacená. Kdy má býti cena zaplacená a od kdy zúrokována, ustanovují §§ 29, 59—61 náhr. zák. a, pokud jde o vlastníka sama, závisí to od Státního pozemkového úřadu, zda ji chce platiti či do náhradové knihy zapsati, o čemž bývá dohoda, které pak jest se držeti, což sem však nenáleží. Na formální předpisy exekučního řádu se povinný odvolávati nemůže, protože zde upravuje exekuci náhradový zákon, jenž je pro pozemkovou reformu speciální a žádá jen právoplatnost výpovědi a uplynutí lhůty výpovědní, k čemuž doložiti, že ve výpovědi je předmět úplně dostatečně označen, ježto byly vypověděny všechny nemovitosti vložky čís. 535 zemských desk. Že je výpověď v právní moci, sama stížnost povinného doznávala, ale uplatňovala nicotný důvod, že nebyla vedena exekuce hned, nýbrž až po 3 letech. To však není ani soukromému věřiteli nikde předepsáno, jak brzo má exekuci vésti, neku-li veřejnému úřadu, kde to závisí od postupu jeho agendy. § 575 c. ř. s. nemá zde místa, protože soukromoprávní poměr nájmu a pachtu nelze

vztahovati na veřejnoprávní poměr zabranosti majetku. To platí i o §§ 200 čís. 3 a 282 ex. ř. Také to, že prý Státní pozemkový úřad dal stěžovateli ještě další výpovědi a tím že starší výpověď, o niž jde, stala se bezpředmětnou, jest zřejmě mylný důvod, neboť pravidelně taková věc se sběhne omylem a nelze tedy z ní dovozovati nějaký konkludentní čin (§ 863 obč. zák.). Podle § 20 (3) náhr. zák. nevádí exekuci ani to, že vypověděný žádal za ponechání podle § 20 příd. zák. a že o stížnosti proti zamítavému usnesení není ještě rozhodnuto (viz též § 17 zák. o správním soudě), což platí i o žádosti za vyloučení podle § 3 písm. a) záb. zák. nalézající se v stejném období stížnosti proti zamítavému rozhodnutí, a prohlášení ministerstva zemědělství neb Státního pozemkového úřadu, že další lesní půda nebude požadována, nemá významu, když to není propuštění ze záboru, jež by se muselo státi rozhodnutím Státního pozemkového úřadu schváleným správním výborem (§ 7 čís. 1 a § 11 čís. 1 zák. o poz. úř.), jakéž stěžovatel ani netvrdí, tím méně předkládá, jak by musil. Že řada pozemků jest od více let propachtována, povolení exekuce proti vlastníku, jemuž výpověď dána, nevádí, nýbrž bude věcí pachtýřů, by se proti exekuci bránili, budou-li moci (§ 14 čís. 3 náhr. zák.). Tím padá důvod rekursního rozhodnutí, pokud zamítlo návrh exekuční. Byly-li některé parcely již dobrovolně odevzdány, odpadne pak provedení povoleného vyklizení, povolení to nevádí, je nejvýš bezpředmětné, jak sama stížnost uznává. Žádost za vyloučení podle § 3 písm. a) záb. zák. nebo propuštění podle § 11 záb. zák. nebo ponechání podle § 20 příd. zák. nevádí exekuci, neboť její vyřízení není podle § 20 (3) náhr. zák. podmínkou exekuce, nýbrž je věcí Státního pozemkového úřadu, by uvážil, má-li exekuci dáti provésti, čili nic, podle toho, má-li nárok vypověděného za odůvodněný, čili nic, sice by každému vypověděnému vlastníku bylo možno podáváním takových žádostí exekuci do nekonečna protahovati, neboť by je mohl podávati i věda, že nároku nemá. Vyloučení ze záboru podle § 3 písm. a) záb. zák. nenastává samo sebou, nýbrž teprv rozhodnutím Státního pozemkového úřadu schváleným správním výborem (§ 7 čís. 1 a § 11 čís. 1 zák. o poz. úř.).

Dlužno konečně podotknouti, že když se výpověď stala za řízení právoplatnou a lhůta výpovědní uplynula, nutno povolení exekuce ponechati v platnosti, protože jde o nárok veřejnoprávní, jenž se vymáhá v nesporném řízení, kde podle § 2 čís. 10 nesp. říz. (srv. ostatně § 89 jedn. ř.), k nepodstatným formalitám nemá se hleděti, a skutečně by to sloužilo jen k průtahu, kdyby exekuce dnes už doznane oprávněná měla býti zrušována pro někdejší vadu nyní již odpadlou a exekuční návrh a povolení exekuce měly se opakovati znova.

Čís. 7192.

Město Brno neručí soukromoprávně za škodu pádem na neposypaném veřejném chodníku. Povinnost tuto nelze zřejmě vyvoditi z t. zv. čisticího řádu pro hlavní město Brno ze dne 24. února 1896, čís. 2577.

(Rozh. ze dne 28. června 1927, R II 130/27.)